

Đề bài:

*Thay lời nhân vật  
Âu Cơ kể lại cho  
các cháu nghe về  
truyền thuyết*

**"CON RỒNG  
CHÁU TIỀN"**

## Bài làm

Chào các cháu! Ta là bà Âu Cơ trong truyền thuyết *Con Rồng cháu Tiên* mà các cháu đã được học trong chương trình *Ngữ văn* lớp 6 đây! Các cháu có biết vì sao, dân tộc Việt Nam trước đây, bây giờ và mãi mãi, vẫn sống hòa thuận với nhau như anh em một nhà không?

Xưa kia, đã lâu lắm rồi, lâu đến nỗi ta cũng chẳng nhớ nổi nữa. Hồi ấy, ta là một cô gái xinh xắn. Cha ta là Thần Nông, ông rất tốt bụng. Gia đình ta sống hạnh phúc với nhau trong những thảo nguyên bao la rộng lớn, trên những đồng cỏ xanh mướt, vạn vật tốt tươi. Một hôm, ta xin cha ra ven sông chơi, ta chạy lên rừng hoa rộng lớn, ngắt những bông hoa cài lên mái tóc. Đang chơi vui vẻ thì ta gặp lại một chàng trai mình Rồng. Chàng tự xưng là Lạc Long Quân, là chúa vùng nước thẳm. Rồi kể từ đó, chàng thường nổi lên mặt nước chờ ta. Từ bao giờ, đôi ta đã đem lòng yêu thương nhớ nhau, ta cũng không biết nữa. Ta và chàng sau khi cưới nhau, về ở tại cung điện Long Trang, sống hạnh phúc bên nhau, một cuộc sống yên bình. Hạnh phúc hơn là một thời gian sau, ta mang thai. Đến ngày đến tháng, ta đẻ ra một cái bọc trăm trứng. Vợ chồng ta rất lo lắng, không biết rồi sẽ ra sao. Nhưng rồi cái bọc trăm trứng ấy nở thành trăm người con. Các con của ta hồng hào, khỏe mạnh, mình đồng da sắt. Rồi chúng lớn lên, thành những chàng trai khỏe phi thường. Cả gia đình ta sống bên nhau thật hạnh phúc.

Nhưng rồi một hôm, Lạc Long Quân thấy sức khỏe không tốt, đến bên ta mà nói rằng:

– Nàng ơi! Ta không thể sống trên cạn nữa rồi, sức khỏe ta không cho phép. Cuộc sống của ta là ở dưới nước, dưới nước cơ!

Một cảm giác lo sợ ập đến bên ta. Ta và chàng sẽ phải xa nhau ư? Điều đó làm cho ta đau đớn lắm các cháu ạ! Nhưng vì chàng, ta có thể hy sinh. Ngày hôm sau, chàng tạm biệt ta và các con về với quê hương yêu dấu. Ngày này qua ngày khác cứ đặng đặng trôi. Sao chàng mãi không về? Ta ngồi nhớ chàng, mỗi mòn con mắt. Một mình ta nuôi con, sợ cáng đáng không nổi. Rồi một hôm, chàng như nghe lời của ta, về ngôi nhà yêu dấu, gặp ta và các con. Ta vội đến bên chàng:

– Chàng nữ đi mãi, để thiếp ở lại một mình nuôi con. Chàng đừng đi nữa nhé! Có được không?

– Không thể được nàng ạ! Cuộc đời ta đã gắn liền với sông nước rồi. Mong nàng tha thứ cho ta. Giờ, nàng hãy để ta dẫn năm mươi con xuống nước. Ta sẽ tập cho các con xuống nước sinh sống. Còn nàng, nàng sẽ dẫn các con còn lại lên núi, tập cho chúng cách ăn ở. Nàng có đồng ý không?

Ta không để chàng khổ tâm, đành đồng ý. Ta và chàng hẹn ngày gặp lại, sẽ mãi mãi không quên được nhau, mãi mãi là như thế.

Người con trưởng theo ta lên núi, săn bắn rất giỏi, sau đó lên làm vua, lấy hiệu là Hùng Vương, lập ra nhà nước Văn Lang. Ta ở lại trên núi, mong có ngày gặp Lạc Long Quân.

Thế đây cháu ạ! Giờ thì các cháu chắc hẳn cũng đã biết: Con người Việt Nam sinh sống với nhau, hòa thuận như anh em là do trước kia được sinh ra từ một cái bọc, là do một mẹ Âu Cơ đẻ ra. Các cháu hãy noi gương những người đi trước, sống hòa thuận, đùm bọc, yêu thương lẫn nhau nhé! Giờ thì đã muộn rồi, ta phải về đây, tạm biệt các cháu!

Phạm Hồng Dương (học sinh)